

Que comenci la FESTA MAJOR!

Les paraules del pregoner enceten cada any la festa més gran

Des de l'any 1983, una quinzena de pregoners han desfilat per Granollers per anunciar l'inici de la festa major i convidar tothom a participar-hi activament. Han estat, majoritàriament, cares lligades a l'actualitat i molt sovint també a la televisió. Els polítics del consistori, les obres del teatre auditori i la falta de diners per a les colles han estat tres dels temes recurrents.

L'any 1983, l'elegit va ser **Jaume Casanovas**, aleshores alcalde de Vilanova i la Geltrú, que va alegrar-se de la recuperació de la tradició de les colles: «...podeu comprovar com aquest esforç i el contrast amb altres pobles porta a una més gran identitat i, en definitiva, a una més gran llibertat».

L'any següent, el malaguanyat cantant, veí de Caldes de Montbui, **Gato Pérez**, va ser qui va anunciar la festa gran de l'any 1984. L'elecció va ser de la colla guanyadora, els Blaus, i el pregoner va trencar esquemes amb un text cantat a ritme de rumba sobre la ciutat i la seva gent.

Un any després, el veredicte havia estat d'empat; en aquella ocasió, els Blancs van triar el ninotaire **Josep Escobar**, pare dels entremaliats Zipi i Zape i el famèlic Carpanta, i que mantenia amb Granollers lligams de joventut.

Som el 1986. Aquell any, la responsabilitat va recaure de nou sobre la colla blava, que va decidir traspasar-la al periodista **Salvador Aisius**. Aquest pregoner va fer un capbussament en la història per treure l'entrellat del misteri entre la rivalitat de Blancs i Blaus amb un rodolins esquitxats de gràcia i enginy.

1987. Aquest cop trien els Blancs, com a colla guanyadora, i designen l'humorista **Eugenio** que, malgrat el que era d'esperar, va fer un pregó seriós en què va reivindicar els valors de la joventut alhora que feia un viatge nostàlgic fins al carrer de Ricomà, on tenia lligams d'amistat.

1988 i seguim endavant. El pregoner d'aquell any arribava en *motoopapapa* i fent *footing*, cridat pels Blaus. **Pere Tapiés** va donar a conèixer els seus dots com a rapsode, en un pregó que va recordar popularíssims granollerins, els polítics de torn i algunes excel·lències urbanístiques de la ciutat.

Un any després, el televisiu -i radiofònic- **Mikimoto** era qui s'enfilava al balcó a pregonar la festa, en nom dels Blancs. El popular presentador va fer una llista de les confusions que un *guiri* (o visitant forà) podia tenir amb la vista d'una ciutat massivament abocada als colors blanc i blau.

El 1990, els Blaus van portar la màgia a la festa de la mà de **Josep Maria Martínez** i una guillotina gegant instal·lada a la Porxada. Es tractava de veure la mortífera màquina en acció: l'alcalde Pujadas en va sortir ben parat, però un meló, moments abans, havia estat escapçat sense pietat.

Un any després, i per primera vegada, els Blancs portaven una dona per llegir el pregó: la periodista **Sílvia Cópulo**, que va arribar vestida de dama blanca, amb ombrel·la inclosa. La pregonera va convidar els polítics -un per un- a ser presents als actes festius, mentre repassava els actes programats en aquella edició.

Arriba 1992. Any Olímpic i, com que l'any anterior hi havia hagut empat, l'Ajuntament va triar el pregoner, que altre cop va ser una dona: la polifacètica **Lloïl Bertran**. A l'hora d'inaugurar la festa, l'actriu va deixar de ser ella mateixa per encasquetar-se la perruca rossa i recuperar la inenarrable Vanessa.

Avancem un any més, 1993, i trobarem que aquell any el pregoner blau va ser un granollerí arrelat a la ciutat i al seu club emblemàtic: el BM Granollers. **Alex Viaña**, en el desè any de les colles de Blancs i Blaus, va glossar aquest aniversari i va anunciar també els 50 anys del BM Granollers.

El 1994 continua la veta esportista i el relleu passa a un jugador de futbol: **Sergi Barjuan**, del Barça, el *Noi de Corró*. El pregoner va bastir un pregó blanc, en què va desfer malentesos sobre aquest color i va aprofitar per fer un toc d'atenció ecològic i de respecte al patrimoni natural.

L'any següent, 1995, l'actor granollerí **Pere Eugeni Font** seguia la tradició encetada per Lloïl Bertran d'encarnar un personatge, Sant Nicolau Pistoler, del programa que Mikimoto feia aleshores a TV3, *Persones humanes*. Va ser un pregó ple de referències a l'actualitat local i internacional.

1996. Els Blaus tornen a convidar pregoner, i escullen el reconegut metge **Doctor Soler**, que va acceptar el repte, segons va explicar, «perquè m'ho van demanar els Blaus, perquè a Granollers hi ha el millor mercat del món, perquè aquí és on em compro la roba i perquè és una ciutat on cada any hi ha un alcalde nou».

I ja arribem a l'any passat. El 1997 el pregoner va tornar a trencar esquemes: no va ser un, sinó tres, tres clònics dels representants del pacte tripartit: **Josep Pujadas, Josep Serratusell i Manel Balcells**. Els Blancs van decidir fer-ne una paròdia amb tres capgrossos, que quan no es posaven d'acord, amenaçaven amb un «Mireu que trenco el pacte, eh?».